

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: SK-3Er/676/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8608204678
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2024:8608204678.3

Uznesenie

Okresný súd Bardejov v exekučnej veci oprávneného Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36854140, (právny nástupca Istrobanka, a.s.), proti povinnému: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C. a 2/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., vedenej u súdneho exekútora JUDr. Hildegardy Laclavíkovej, Exekútorský úrad Prešov, Slovenská 52, 080 01 Prešov, pod sp. zn. EX 1566/08, takto

rozhodol:

- I. Exekúciu vyhlasuje za neprípustnú a exekúciu zastavuje.
- II. Súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania nepriznáva.
- III. Povinným náhradu trov exekúcie nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Na základe návrhu oprávneného a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tunajší súd poverením č. 5712 028286 * vydaným dňa 28.10.2008 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Exekučným titulom bol platobný rozkaz Okresného súdu Svidník č.k. 6Ro/74/2008-25 zo dňa 6.5.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľný dňa 11.6.2008.

2. Písomným podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 25.2.2019 súdny exekútor navrhol, aby bolo exekučné konanie proti povinnému 1/ zastavené z dôvodu, že uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 5Odk/73/2019 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka (povinného 1/) a zároveň uviedol, že si trovy exekúcie neuplatňuje.

3. Podľa § 243h ods. 1 veta prvá zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

4. Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31.3.2017, exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

5. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31.3.2017, exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

6. Podľa § 167f ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“), ak bol vyhlásený konkurz, ide o dôvod, aby sa bez zbytočného odkladu rozhodlo o zastavení konania, v ktorom sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú. Výťažok exekúcie, ktorý ešte nebol vydaný oprávnenému, exekútor po odpočítaní odmeny a svojich trov, vydá oprávnenému.

7. Z ustanovenia § 167f ods. 2 ZKR je teda zrejmé, že začatie konkurzu, resp. osobného bankrotu, je dôvodom, aby súd exekúciu vedenú proti dlžníkovi/ povinnému podľa ustanovenia § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 167f ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii zastavil.

8. Z Obchodného vestníka č. 33/2019 zo dňa 15.2.2019 súd zistil, že uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 8.2.2019 sp. zn. 5Odk/73/2019 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka (povinného v 1. rade) a do funkcie správcu bol uznesením zo dňa 13.11.2020 ustanovený JUDr. Marta Maruniaková, so sídlom kancelárie Sov. D. XXX/XX, XXX XX E. (OV 227/2020).

9. Vzhľadom na uvedené súd podľa § 58 ods. 1, § 57 ods. 2 Exekučného poriadku a § 167f ods. 2 ZKR exekúciu voči povinnému v 1. rade zastavil.

10. Dňa 4.3.2021 bol tunajšiemu súdu doručený návrh povinnej 2/ na zastavenie exekučného konania v časti úrokov s odôvodnením, že má vážny záujem o splatenie dlhu, ale výška úrokov za roky, čo jej manžel (povinný 1/) pôžičku nesplácal, dosiahla sumu, ktorú nemá možnosť splatiť zo svojho príjmu. Výška úrokov z omeškania v roku 2006 bola 17% ročne, čo je v rozpore s dobrými mravmi, nezaplatená istina 914 eur ale výška úrokov dosiahla sumu 4900 eur. prílohou tohto podania je exekučný príkaz – oznámenie súdneho exekútora zo dňa 26.11.2020, z ktorého je zrejmé, že výška pevných súm vrátane trov exekučného konania bola ku dňu 26.11.2020 v sume 1419,29 eura a výška úrokov z omeškania vo výške 17 % ročne zo sumy 914,07 eura od 6.11.2020 do zaplataenia bola v sume 4702,80 eura. Následne bol tunajšiemu súdu dňa 8.3.2023 doručený návrh povinnej 2/ na zastavenie exekučného konania s tým, že istina dlhu bola uhradená so súdnymi poplatkami a pomernou časťou trov exekúcie a v súčasnosti prebieha vymáhanie úrokov z omeškania vo výške 17% ročne, čo je v rozpore s dobrými mravmi a úrokovými sadzbami.

11. Podaním doručeným súdu dňa 22.11.2023 sa k návrhu povinného 2/ vyjadril oprávnený s tým, že oprávnený nesúhlasí so zastavením exekúcie a pre požadované zastavenie neexistujú žiadne zákonné dôvody, preto navrhuje, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

12. Podaním zo dňa 21.12.2023 sa k návrhu povinnej 2/ na zastavenie exekúcie vyjadril súdny exekútor s tým, že predmetom exekúcie je vymoženie peňažného plnenia, a to istiny v sume 2 566,50 eura, úroku z omeškania vo výške 17 % ročne zo sumy 2 566,50 eura od 22.6.2006 do zaplataenia, čo predstavuje sumu 4 746,84 eura, trovy konania vo výške 153,95 eura, poplatok za úradné overovanie exekučného titulu v sume 3,15 eura, súdneho poplatku za vydanie poverenia v sume 16,60 eura a predbežné trovy exekúcie v sume 1 049,14 eura. ku dňu 20.12.2023 bola vymožená suma 4 403,99 eura, z toho časť pohľadávky vo výške 3 407,47 bola poukázané oprávnenému, t.j. bola uhradená celá istina vo výške 2 566,50 eura a časť úrokov vo výške 840,97 eura. zostávajúca časť vo výške 996,52 eura bola zaúčtovaná na trovy exekúcie.

13. V zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

14. Z obsahu spisu je zrejmé, že oprávnený ako exekučný titul predložil platobný rozkaz Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Ro/74/2008-25 zo dňa 6.5.2008 vydaný vyšším súdnym úradníkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.6.2008 a stal sa vykonateľný dňa 11.6.2008. Predmetným platobným rozkazom bola povinným uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť do 15 dní od doručenia tohto platobného rozkazu navrhovateľovi (oprávnenému) sumu 77 318,43 SK (2 566,50 eura) spolu s úrokom z omeškania vo výške 17% ročne zo sumy 77 318,43 Sk od 22.6.2006 do zaplataenia a trovy konania vo výške 4638 Sk (153,95 eura), alebo v tej istej lehote podať odpor.

15. Podľa čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.

16. Na súdne konanie, ktorého výsledkom bolo vydanie predmetného platobného rozkazu proti povinnej, sa vzťahovala právna úprava zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ktorou sa zaoberal aj Súdny dvor v rozsudku C-448/17 zo dňa 20.9.2018. Platobný rozkaz bol vydaný vyšším súdnym

úradníkom, nie sudcom, pričom Občiansky súdny poriadok zakotvoval 15-dňovú lehotu na podanie odporu, ktorý povinní nepodali.

17. Súd poukazuje na závery prejudiciálneho konania vyvolaného práve odvolacím súdom vo veci C 448/17, EOS KSI Slovensko s.r.o. vs. F. C. a spol., pričom jeho závery tieto závery boli pretavené do nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 344/2020. Súdny dvor rozsudkom C-448/17 rozhodol (bod 2 výroku): „Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex offo preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.“ Súdny dvor v odôvodnení rozsudku C-448/17 v bodoch 45 - 46 uvádza: „... účinnú ochranu práv vyplývajúcich z tejto smernice možno zaručiť iba pod podmienkou, že vnútroštátny procesný systém upravuje v rámci konania o vydanie platobného rozkazu alebo v rámci konania o výkon platobného rozkazu ex offo preskúmanie potenciálnej nekalej povahy zmluvných podmienok uvedených v predmetnej zmluve sudcom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, body 45 a 46). Preto v prípade, ak v štádiu výkonu platobného rozkazu nie je upravené žiadne ex offo preskúmanie potenciálne nekalej povahy podmienok obsiahnutých v dotknutej zmluve sudcom, vnútroštátna právna úprava sa musí považovať za právnu úpravu, ktorá môže narušiť účinnosť ochrany požadovanej smernicou 93/13, ak neupravuje takéto preskúmanie v štádiu vydania platobného rozkazu, alebo ak je takéto preskúmanie stanovené jedine v štádiu odporu proti vydanému platobnému rozkazu, ak existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ nepodá požadovaný odpor buď z dôvodu osobitne krátkej lehoty stanovenej v tejto súvislosti, alebo vzhľadom na trovy, ktoré by vznikli v dôsledku podania žaloby v porovnaní s výškou sporného dlhu, alebo z dôvodu, že vnútroštátna právna úprava nestanovuje povinnosť, aby mu boli oznámené všetky informácie potrebné na to, aby mohol určiť rozsah svojich práv (pozri analogicky rozsudky zo 14. júna 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, bod 54, a z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 52).“

18. Súd ďalej poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 344/2020-47 zo dňa 23.02.2021, podľa ktorého, cit.: „...z rozsudku súdneho dvora C-448/17 vyplýva, že súdny dvor na rozdiel od krajského súdu a okresného súdu v štádiu vykonávacieho konania a priori nevyklučuje preskúmanie exekučného titulu - platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, a teda vecnej správnosti exekučného titulu. Práve naopak, súdny dvor (za situácie, keď vnútroštátna právna úprava zveruje právomoc vydať platobný rozkaz vyššiemu súdnemu úradníkovi, pričom stanovuje iba 15-dňovú lehotu na podanie odporu (o takúto situáciu ide aj v prípade sťažovateľky, keďže platobný rozkaz bol vydaný podľa § 172 O.s.p., pozn.) považuje za nevyhnutné takúto kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok uskutočniť ex offo (za podmienky, že to vnútroštátna právna úprava umožňuje), pretože len vtedy možno považovať ciele sledované smernicou 93/13/EHS za naplnené. V zmysle záverov súdneho dvora musí vnútroštátny súd posúdiť, či vnútroštátna právna úprava takýto prieskum v štádiu vykonávacieho konania umožňuje. V tomto smere sťažovateľka uvádza, že povinnosť ex offo skúmania zákonnosti exekučného titulu z hľadiska rešpektovania § 172 ods. 9 O.s.p. pri vydávaní platobného rozkazu vyplýva súdu z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.“

19. V prejednávanej veci je aplikovateľný a prelomový Rozsudok Súdného Dvora EÚ (veľká komora) zo 17. mája 2022 v spojených veciach C-693/1a C-831/19, SPV Project 1503 Srl, Dobank SpA proti B (C-693/19), a Banco di Desio e della Brianza SpA, Banca di Credito Cooperativo di Carugate e Inzago sc, Intesa Sanpaolo SpA, Banca Popolare di Sondrio s.c.p.a, Cerved Credit Management SpA proti YX, ZW (C-831/19), ktorý rozhodol tak, že: Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že ak proti platobnému rozkazu vydanému súdom na návrh veriteľa nepodal dlžník odpor, súd rozhodujúci o nariadení výkonu rozhodnutia nemôže, z dôvodu, že právna sila rozhodnutej veci tohto rozkazu sa implicitne vzťahuje na tieto podmienky, čo vylučuje akékoľvek preskúmanie ich platnosti, následne preskúmať prípadnú nekalú povahu zmluvných podmienok, na ktorých je uvedený rozkaz založený. Skutočnosť, že ku dňu nadobudnutia právoplatnosti

rozkazu dlžník nevedel o tom, že ho možno považovať za „spotrebiteľa“ v zmysle tejto smernice, nie je v tejto súvislosti relevantná. Súd ďalej dáva do pozornosti zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. PLz. ÚS. 1/2022-9 z 15. júna 2022 podľa ktorého: Ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak súd v exekučnom konaní odmietne preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odpor nepodal.

20. Súd ďalej pripomína recentnú judikatúru Ústavného súdu SR ktorý uzavrel, že vo vzťahu k záveru okresného súdu o nemožnosti exekučného súdu skúmať vecnú stránku exekučného titulu ústavný súd uvádza, že z rozsudku súdneho dvora C-448/17 vyplýva, že súdny dvor na rozdiel od okresného súdu v štádiu vykonávacieho konania a priori nevylučuje preskúmanie exekučného titulu - platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, a teda vecnej správnosti exekučného titulu. Práve naopak, súdny dvor (za situácie, keď vnútroštátna právna úprava zveruje právomoc vydať platobný rozkaz vyššiemu súdnemu úradníkovi, pričom stanovuje iba 15-dňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje odpor vecne odôvodniť o takúto situáciu ide aj v prípade sťažovateľky, keďže platobný rozkaz bol vydaný podľa § 265 ods. 1 CSP, pozn.) považuje za nevyhnutné takúto kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok vo vykonávacom konaní uskutočniť ex offa (za podmienky, že to vnútroštátna právna úprava umožňuje), pretože len vtedy možno považovať ciele sledované smernicou 93/13/EHS za naplnené. V zmysle záverov súdneho dvora musí vnútroštátny súd posúdiť, či vnútroštátna právna úprava takýto prieskum v štádiu vykonávacieho konania umožňuje. Ústavný súd zdôrazňuje, že z rozsudku súdneho dvora C-448/17 (body 44-54) možno vyvodíť, že súdny dvor v podstate kladie na roveň situáciu, keď ex offa preskúmanie existencie neprijateľných zmluvných podmienok v konaní o vydanie platobného rozkazu nie je vnútroštátnou právnou úpravou stanovené, a situáciu, keď ex offa preskúmanie existencie neprijateľných zmluvných podmienok v konaní o vydanie platobného rozkazu síce vnútroštátnou právnou úpravou je stanovené, ale právomoc na vydanie platobného rozkazu je zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi a možnosť podania odporu je limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu, pričom vnútroštátna právna úprava vyžaduje, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil. V takýchto prípadoch spotrebiteľ nepožíva garanciu ex offa preskúmania neprijateľných podmienok sudcom, v dôsledku čoho obe tieto situácie majú za následok nerešpektovanie cieľov smernice 93/13/EHS, pokiaľ ex offa preskúmanie neprijateľných podmienok nie je stanovené vo vykonávacom konaní. Vnútroštátna právna úprava, konkrétne ustanovenie § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, pokiaľ ide o jeho doslovné znenie, predpokladá oprávnenie/povinnosť vecného prieskumu exekučného titulu (posúdenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré majú vplyv na vymáhaný nárok) v prípade, „ak bol exekučný titul vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky“. S poukazom na bod 29 odôvodnenia tohto uznesenia, majú na zreteli záväzky Slovenskej republiky, vyplývajúce jej z postavenia členského štátu Európskej únie, v záujme dosiahnutia cieľov smernice 93/13/EHS a v záujme reálnej garancie práva na súdnu ochranu ústavný súd akcentuje, že je nevyhnutné interpretovať predmetné ustanovenie eurokonformne, a to tak, že za situáciu predpokladanú ustanovením § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku („... v konaní, v ktorom nebolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky“) je nutné považovať aj stav, keď v konaní o vydanie platobného rozkazu síce bolo možné namietať alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, avšak právomoc na vydanie platobného rozkazu bola zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi a vyšší súdny úradník platobný rozkaz vydal, možnosť podania odporu bola limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu a právna úprava vyžadovala, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil. Týmto spôsobom je možné zrevidovať nedostatok, ktorým je postihnuté základné konanie – konanie o vydanie platobného rozkazu, resp. upomínacie konanie (platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom, možnosť spotrebiteľa podať odpor v lehote iba 15 dní od doručenia platobného rozkazu, nutnosť odpor vecne odôvodniť, čo v súhrne vyvoláva stav nezabezpečenia možnosti skúmania neprijateľných zmluvných podmienok sudcom) vytýkaný súdnym dvorom tak, že priestor na ex offa kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok je daný v štádiu vykonávacieho konania. Iba taká interpretácia § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, podľa ktorej všeobecnému súdu v exekučnom konaní prináleží skúmať exekučný titul - platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom

z hľadiska posúdenia dôvodnosti vymáhania nároku, ktorý má pôvod v spotrebiteľskej zmluve, teda skúmať, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či netrpí vadami, ktoré majú vplyv na nárok vymáhaný v exekučnom konaní, zodpovedá naplneniu cieľov sledovaných smernicou 93/13/EHS.

21. Ústavný súd ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd ako exekučný súd zastáva názor o neexistencii jeho právomoci vecného prieskumu exekučného titulu - platobného rozkazu vydaného na podklade spotrebiteľskej zmluvy, je zrejmé, že pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh v zmysle § 53 ods. 1 Exekučného poriadku splnenie podmienok podľa § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku okresným súdom skúmané nebolo, hoci skúmané malo byť. Sťažovateľka však po tom, ako jej súdnym exekútorom bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie, podala v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Týmto je v štádiu posudzovania návrhu na zastavenie exekúcie vytvorený priestor pre okresný súd napraviť pochybenie, ktorého sa dopustil pred udelením poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi a exekučný titul skúmať z hľadiska posúdenia dôvodnosti vymáhania nároku, ktorý má pôvod v spotrebiteľskej zmluve, teda skúmať, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či netrpí vadami, ktoré majú vplyv na nárok vymáhaný v exekučnom konaní [§ 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku]. Pokiaľ ide o argument okresného súdu, že sťažovateľka sa proti platobnému rozkazu mohla brániť podaním odporu v základnom konaní, pričom však toto svoje oprávnenie nevyužila, tu ústavný súd konštatuje, že v zmysle záverov rozsudku súdneho dvora C-448/17 je problematickou už samotná situácia, keď je právomoc vydať platobný rozkaz zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi, možnosť podania odporu proti platobnému rozkazu je limitovaná lehotou 15 dní a odpor je nutné vecne odôvodniť. Pre súdny dvor nie je rozhodujúcou okolnosťou, spôsobilou zvrátiť záver o nenaplnení cieľov smernice 93/13/EHS, či spotrebiteľ možnosť podať odpor využil alebo nevyužil. Podľa súdneho dvora vnútroštátna práva úprava, akou je právna úprava Slovenskej republiky, vyvoláva nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ odpor nepodá. Z tohto pohľadu je preto skutočnosť, že spotrebiteľ (v tomto prípade sťažovateľka) odpor proti platobnému rozkazu nepodal, irelevantná (body 52 a 53 rozsudku súdneho dvora C-448/17). Ústavný súd poznamenáva, že rozsudok súdneho dvora C-448/17 bol vydaný vo veci týkajúcej sa Slovenskej republiky, pričom reaguje na nedostatky platobných rozkazov, no súčasne jeho závery sú podporené ďalšou judikatúrou súdneho dvora, konkrétne rozsudkom zo 7. novembra 2019 v spojených veciach C-419/18 a C-483/18 (Profi Credit Polska S.A./Bogumiła Włostowska a i. a Profi Credit Polska S.A./OH). V zmysle predmetného rozhodnutia (bod 66) musí súd ex offo prijať opatrenia na vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie v zmluve, ktorá je predmetom sporu, ktorý prejednáva, a ktorá bola uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice, a v prípade, že je to tak, posúdiť ex offo prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia (m. m. rozsudok z 9. 11. 2010, VB Pénzügyi Lízing, C 137/08, rozsudok zo 14.6.2012, Banco Espanol de Crédito, C 618/10). V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo, zistil, že ustanovenie patrí do pôsobnosti smernice, konštatuje, že toto ustanovenie má nekalú povahu (bod 70), musí o tom informovať účastníkov konania a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili (k tomu aj rozsudok z 21. 2. 2013, Banif Plus Bank, C 472/11).

22. Ďalej ústavný súd odkazuje aj na rozhodnutie vo veci z 26. novembra 2020 vo veci C-807/19 („DSK Bank“ EAD, „FrontEx International“ EAD), v ktorom súdny dvor konštatoval, že ak právne a skutkové okolnosti uvedené v spise predloženom vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na vydanie platobného rozkazu, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok, na ktoré spotrebiteľ nepoukazoval, ale ktoré súvisia s predmetom sporu, bez toho, aby bolo možné v tejto súvislosti vykonať konečné posúdenie, vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby v prípade potreby ex offo prijal potrebné opatrenia na vykonanie dokazovania s cieľom doplniť tento spis tým, že účastníkov konania pri dodržaní kontradiktórnosti vyzve, aby mu predložili vysvetlenia a doklady potrebné na tento účel. Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd je povinný prijať ex offo opatrenia na vykonanie dokazovania, pokiaľ právne a skutkové okolnosti, ktoré sa už nachádzajú v uvedenom spise, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok (bod 52, k tomu aj rozsudok z 11.3.2020, Lintner, C 511/17). Na základe uvedeného okresný súd nemohol odmietnuť preskúmanie exekučného titulu, ktorý bol vydaný vyšším súdnym úradníkom na podklade spotrebiteľskej zmluvy, pretože tým rezignoval na princíp efektívnej ochrany spotrebiteľa, ktorý je, spočívajúc v princípe rovnosti

zbraní, súčasťou základného práva na súdnu ochranu. Tým teda došlo zo strany okresného súdu k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu) (pozri Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 324/2021-49 z 14. júla 2022 body 39 až 46).

23. Súd zároveň poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove, č.k. 20CoE/31/2022 zo dňa 28.7.2022 v zmysle ktorého odvolací súd konštatuje hlboký omyl okresného súdu spočívajúci v rezignácii na skúmanie neprijateľných podmienok v exekučnom konaní. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie nevyplýva, či bolo snahou súdu prvej inštancie na vec aplikované vnútroštátne právne normy interpretovať eurokonformne, v záujme dosiahnutia cieľov smernice 93/13/EHS, majúc na zreteli záväzky Slovenskej republiky vyplývajúce jej z postavenia členského štátu Európskej únie. Javí sa preto, že súd prvej inštancie pochybil, keď sa nezaoberal vyššie uvedeným skutočnosťami a neposkytol povinnému ako spotrebiteľovi ochranu pri jej nečinnosti v nachádzacom konaní o vydanie platobného rozkazu a v štádiu vykonávacieho konania nevykonal možnú ex offo kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve medzi oprávneným a povinnou.

24. Podľa § 879f ods. 3, ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občianskeho zákonníka“), spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Spotrebiteľ má právo odstúpiť od spotrebiteľskej zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch, ktorá nie je podľa odseku 3 daná do súladu s ustanovením § 55 ods. 1 tohto zákona, ak ide o náležitosti zmluvy, a to do troch mesiacov po uplynutí lehoty podľa odseku 3.

25. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.4.2004, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 53 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

27. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa, vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví, vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu, umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi, umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú, oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty, prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli, umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve, určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

28. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, sú neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách neplatné.

29. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

30. Podľa § 25 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v aktuálnom znení - právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak zákon v nasledujúcej vete neustanovuje inak.

31. Podľa § 25 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľných úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v aktuálnom znení - ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

32. Podľa § 2 písm. a) Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení do 30. 11. 2009 (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) - sa na účely tohto zákona rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

33. Podľa § 2 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch - na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

34. Podľa § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch - spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

35. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Co/280/2017 zo dňa 27.9.2018, v ktorom odvolací súd uviedol, že: „Predovšetkým je potrebné uviesť, že inštitút spotrebiteľskej zmluvy nebol do právneho poriadku SR zavedený zákonom č. 150/2004 Z. z. účinným od 1.4.2004, ale s týmto inštitútom operoval už zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, hoci v čase uzavretie zmluvy v posudzovanej veci používal pojem typová zmluva (§ 23a ods. 1 zákon č. 634/1992 Zb. v znení účinnom od 1.1.2000) a k terminologickému posunu na „spotrebiteľskú zmluvu“ došlo až s novelizáciou tohto predpisu s účinnosťou od 25.11.2004. Je nepochybne pravdou, že v čase uzavretia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy sa na ňu nemohli vzťahovať v tom čase neexistujúce ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, avšak nadobudnutím účinnosti zákona č. 150/2004 Z. z. sa aj skôr uzavreté spotrebiteľské zmluvy dostali do právneho režimu spotrebiteľských zmlúv tak, ako je upravený v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ustanovenia § 879f ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka stanovujú iba trojmesačné prechodné obdobie, v ktorom sa mali dotknuté spotrebiteľské zmluvy uviesť do súladu s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa. Inak však v prechodných ustanoveniach Občianskeho zákonníka nie je žiadna osobitná norma vylučujúca pôsobnosť § 52 a nasl. na zmluvy uzavreté do 31.3.2004, z tohto dôvodu sa bez ďalšieho nová právna úprava vzťahuje aj na skôr vzniknuté právne vzťahy. V danom prípade ide o nepravú retroaktivitu, ktorá na rozdiel od pravej retroaktivity nie je zakázaná a nie je v rozpore s princípmi demokratického a právneho štátu. Súd v tejto súvislosti poukazuje na v tomto smere ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej nepravá retroaktivita nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav,

ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 98/2010). Súd ďalej uvádza, že aj do 13.12.2007 bolo potrebné ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka vykladať eurokonformne. Súdny členský štátov EÚ sú pri aplikácii vnútroštátneho práva povinné vykladať ho v čo najväčšej možnej miere v súlade so znením a účelom príslušných smerníc, aby bolo zabezpečené dosiahnutie smernicami požadovaného výsledku, resp. v širšom zmysle harmonizácie práva v EÚ. Smernice, hoci v princípe nemajú priamy účinok, predstavujú dôležitú výkladovú pomôcku, a to najmä v tak na úrovni EÚ harmonizovanom odvetí, akým je spotrebiteľské právo. Konkrétne smernica 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách obsahuje v čl. 2 definíciu spotrebiteľa ako fyzickej osoby konajúcej s cieľom nevzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu a predajcu alebo dodávateľa ako akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu konajúcu s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu, bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu. Pri dôslednom eurokonformnom výklade aplikovateľných vnútroštátnych predpisov nie je potom možné dospieť k inému záveru, ako že za spotrebiteľskú zmluvu je potrebné považovať každú zmluvu uzavretú medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorí spĺňajú vyššie uvedenú definíciu. Nie je sporné, že právny predchodca oprávneného a povinná spĺňajú znaky dodávateľa resp. spotrebiteľa. Navyše, ako už bolo uvedené, predmetná zmluva zodpovedala už v čase jej uzavretia i tzv. typovej (neskôr spotrebiteľskej) zmluve podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. Preto bez ohľadu na vtedy účinné znenie definície spotrebiteľskej zmluvy ustanovenej v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka bolo potrebné za spotrebiteľskú zmluvu pokladať každú, ktorá mala znaky typovej zmluvy a jej účastníkmi boli dodávateľ a spotrebiteľ.“

36. Z vyššie uvedených dôvodov je tak potrebné Úverovú zmluvu č. 85104-6231061/4900 zo dňa 12.6.2003 (ďalej len „Úverová zmluva“) uzatvorenú medzi oprávneným a povinnými podľa ust. § 497 až 507 Obchodného zákonníka (t. j. ktorá vznikla pred 1.4.2004), považovať za spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje aj ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovujúce prednostné použitie noriem Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak malo aplikovať normy Obchodného zákonníka (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Občiansky zákonník sa v spotrebiteľských vzťahoch aplikuje aj tam, kde Obchodný zákonník obsahu komplexnú právnu úpravu daného inštitútu.

37. Podľa článku 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (resp. článok 153 ods. 1 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva), únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov.

38. Podľa článku 6 ods.1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len ako „smernica“), členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

39. Podľa článku 2 písm. a) smernice, na účely tejto smernice „nekalé podmienky znamenajú zmluvné podmienky definované v článku 3.

40. Podľa článku 3 ods. 1 smernice, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

41. Podľa článku 3 ods. 3 smernice, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za nekalé.

42. Exekučný súd využil oprávnenie, ktoré mu dáva § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a v posudzovanej exekučnej veci preskúmal, či nie je daný niektorý z dôvodov na zastavenie exekúcie. Vychádzal pritom aj z právneho názoru obsiahnutého v uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 1/2022-9 z 15. júna 2022 podľa ktorého exekučný súd je oprávnený povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté

exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu. Počas celého exekučného konania je exekučný súd povinný skúmať formálne a materiálne predpoklady, za ktorých možno exekúciu vykonávať. Ak exekučný súd zistí prekážku brániacu vykonaniu exekúcie, je povinný z úradnej moci a v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania rozhodnúť o zastavení exekúcie, resp. o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej následnom zastavení. Jedným z nevyhnutných predpokladov na zákonné vedenie exekúcie je i spôsobilý exekučný titul. Pokiaľ súd zistí nedostatok exekučného titulu majúci za následok jeho absolútnu neplatnosť, je povinný sám z úradnej moci nezákonne vedenú exekúciu zastaviť. Pritom zastaveniu exekúcie, resp. vyhláseniu exekúcie za neprípustnú a jej následnému zastaveniu po zistení takejto prekážky nebráni ani už vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Vydané poverenie nepredstavuje procesnú prekážku brániacu zastaveniu exekúcie.

43. Súd po oboznámení sa s obsahom spisu tunajšieho súdu sp. zn. 3Er/676/2008 a obsahom pripojeného súdneho spisu tunajšieho súdu sp. zn. 6Ro/74/2008, v ktorom sa nachádza aj Úverová zmluva a všetky jej neoddeliteľné prílohy, zistil, že návrh povinnej 2/ na zastavenie exekúcie je dôvodný.

44. Z pripojeného súdneho spisu tunajšieho súdu sp. zn. 6Ro/74/2008 súd zistil, že v tomto konaní išlo o spotrebiteľský spor, kde sám žalobca (v tomto konaní oprávnený) v skutkových tvrdeniach žaloby uvádza, že dňa 12.6.2003 bola medzi ním a povinnými (ako dlžníkmi) uzatvorená Úverová zmluva, na základe ktorej bol povinným poskytnutý úver vo výške 75000 SKK, suma úveru bola na základe dohody žalobcu a žalovaných zvýšená o sumu jednorazového poplatku za spracovanie úveru vo výške 750 SKK, splatnosť úveru bola dohodnutá na 15.8.2007 a povinní sa zaviazali, že úver budú splácať v pravidelných anuitných mesačných splátkach vo výške 1999 SKK na účet oprávneného, a to vždy k 15. dňu v mesiaci. V prípade neplnenia záväzkov sa zmluvné strany dohodli na úrokovej sadzbe úroku z omeškania vo výške 17 % p.a z dlžnej sumy až do dňa skutočnej úhrady. Povinní úver vyčerpali dňa 12.6.2003 a od novembra r. 2003 ho prestali riadne splácať, preto žalobca ku dňu 30.4.2004 vyhlásil splatnosť úveru. Ku dňu podania žaloby tak pohľadávka oprávneného predstavovala sumu 77.318,43 SKK, úrok z omeškania vo výške 17% p.a. zo sumy 77.318,43 SKK od 22.6.2006 do zaplatenia. Z Exekučného príkazu - oznámenia súdneho exekútora zo dňa 26.11.2020, doručenému povinnej 2/ súd zistil, že výška pevných súm, vrátane trov exekučného konania, je ku dňu 26.11.2020 v sume 1419,29 eura a úrok z omeškania vo výške 17% ročne zo sumy 914,07 eura od 6.11. do zaplatenia (informatívne k 26.11.2020 je výška úroku 4702,80 eura). Z návrhu povinnej 2/ na zastavenie exekúcie zo dňa 7.2.2023 je zrejmé, že istina dlhu spolu s pomernou časťou trov exekúcie bola uhradená.

45. Z pripojeného súdneho spisu sp. zn. 6Ro/74/2008 súd zistil, že spor a neprijateľnosť podmienok v spotrebiteľskej veci neboli preskúmané zákonným sudcom, ktorý sa teda žiadnym spôsobom na posudzovaní prijateľnosti/ neprijateľnosti zmluvných podmienok (§ 52 a nasl. OZ), platnosti/neplatnosti uzavretej zmluvy (§ 43a OZ -, oferta/akceptácia), odstúpenia od zmluvy - vrátenie plnení 48 ods. 1,2 OZ, § 457 OZ nepodielal), aspoň to zo spisu neplynie, nezaoberal spotrebiteľským charakterom sporu a skúmaním prijateľnosti zmluvných podmienok. Predmetný platobný rozkaz, ktorý je exekučným titulom v tomto exekučnom konaní bol vydaný súdnym úradníkom, ktorý nemá postavenie sudcu. V zmysle zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2022-9 z 15. júna 2022, na ktorý súd poukázal v bode 13 tohto uznesenia: „Ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak súd v exekučnom konaní odmietne preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odpor nepodal.“

46. Na základe uvedeného súd skúmal platnosť spotrebiteľskej zmluvy (Úverovej zmluvy) a jej zmluvné podmienky v tomto exekučnom konaní. Povinná nebola skutočne oboznámená so všeobecnými obchodnými podmienkami pri uzavretí zmluvy o úvere, pričom vágne konštatovanie v článku VII. bode 7. zmluvy je nedostačujúce a nepreukazuje, že povinná bola so všeobecnými obchodnými podmienkami skutočne oboznámená.

47. Súd preto ustálil, že zmluvné dojednanie uvedené v čl. IV. bod. 3 písm. a) úverovej zmluvy sa považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko sa v danom prípade stráca akákoľvek prehľadnosť v úhrade istiny, zmluvného úroku v sadzbe 12% p.a a zvýšeného úroku 17 % p.a. až do dňa skutočnej úhrady. Navyše, podľa štatistiky zverejnenej na webovej stránke Národnej banky Slovenska priemernou úrokovou mierou z úverov obchodných bánk, v 6/2003 bola priemerná úroková sadzba vo výške 8,12 %. Úroková sadzba v úverovej zmluve bola dojednaná v sadzbe 12 % p.a. a zvýšená úroková sadzba bola dojednaná s úrokovou sadzbou vo výške 17 % p.a.. Oznámenie o splatnosti úveru zo dňa 30.4.2004 bolo povinnému 1/ doručené dňa 24.5.2004 a povinná 2/ zásielku – oznámenie o splatnosti úveru neprevzala v odbernej lehote. Teda od toho času je neuhradená splátka istiny úročená úrokovou sadzbou 17 % p.a., čo je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou uvedenou v čl. IV bod 3 písm. a/ úverovej zmluvy je aj dojednanie, že veriteľ má právo na úrok z omeškania nielen z istiny, ale aj z úrokov, poplatkov a z iných nákladov, čo je rovnako neprípustné a na ťarchu spotrebiteľa; v zmluve nie sú výslovne uvedené podmienky odstúpenia od zmluvy zo strany oprávneného a povinného atď.

48. Navyše všeobecné obchodné podmienky účinné od 15.11.2002, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, sú písané minimalistickým písmom, ktoré sú ťažko čitateľné, obsahujú tiež viaceré neprijateľné zmluvné podmienky, a to napríklad v čl. XIV bod 2, v zmysle ktorého je veriteľ oprávnený zmeniť znenie obchodných podmienok bez súhlasu dlžníka a o týchto zmenách bude dlžníka informovať. Jednostranná možnosť zmeny obchodných podmienok spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach. Ide o neprijateľnú podmienku, ktorá je v rozpore s ustanoveniami § 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorá spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, čo je v rozpore s § 53 ods. 1 OZ), nakoľko jednostranná zmena zmluvných podmienok je v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) OZ prípustná iba z vážneho objektívneho dôvodu a iba vtedy, ak dodávateľ umožní spotrebiteľovi náležite prehodnotiť jeho ďalšiu viazanosť zmluvou. Absolútna možnosť bezbrehého manévrovania klientom zo strany veriteľa vedie k právnej aj skutkovej neistote spotrebiteľa, zakladá svojvoľné posúdenie podmienok veriteľom, a tým spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Taktiež podmienka uvedená v čl. XIII bod 2 všeobecných obchodných podmienok je neprijateľnými zmluvnými podmienkami: „Všetky písomnosti veriteľa sa považujú za doručené tretím pracovným dňom po dni ich odoslania, ak boli zaslané na poslednú veriteľovi známi adresu udanú dlžníkom“ Táto podmienka vystavuje spotrebiteľa neprijateľnej fikcii doručenia poštovej zásielky, ktorá sa má považovať za doručenie aj v prípade, že sa spotrebiteľ z objektívnych dôvodov so zásielkou neoboznámi, pričom môže ísť aj o zásielku obsahujúcu pre spotrebiteľa písomnosť podstatnú pre uplatnenie jeho práv. Podmienka je v zmysle § 54 ods. 1 OZ neprijateľná z dôvodu, že sa v neprospech spotrebiteľa odchyľuje od § 45 ods. 1 OZ. Podmienka je neprijateľná z dôvodu, že v rozpore s požiadavkami dobrej viery zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že mu upiera právo na riadne doručenie písomnosti). Ďalej podmienka uvedená v čl. XIII. bod 1 všeobecných obchodných podmienok, cit.: „Všetky náklady veriteľa súvisiace so súdnym aj mimosúdnym vymáhaním pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi nesie v celom rozsahu dlžník“, je taktiež neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože o nákladoch súdneho konania rozhoduje súd v rozhodnutí vo veci samej, atď. Úverová zmluva a všeobecné podmienky pre poskytovanie spotrebných maxiúverov teda obsahujú množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, čo zakladá ich neplatnosť.

49. S ohľadom na skutočnosť, že pri vydávaní platobného rozkazu súdnym úradníkom nebolo sudcom prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, ako aj na rozpor zmluvných podmienok s dobrými mravmi a so zákonom, rozhodol súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a konštantnou judikatúrou tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto uznesenia, návrhu povinnej 2/ vyhovel a exekúciu voči nej zastavil.

50. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

51. Podľa § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

52. Podľa § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. Podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku, ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

54. Podľa § 196 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, 17bb) zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty.

55. Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

56. Tým, že exekučný titul súd vyhodnotil ako nespôsobilý, spôsobujúci neprípustnosť ďalšieho pokračovania v exekúcii na jeho podklade a predmetnú exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil, teda zastavenie exekúcie zaviniť samotný oprávnený, súd by mal povinnosťou zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie zaviazat' oprávneného. Nakoľko však z podania súdneho exekútora súdu doručeného dňa 25.2.2019 vyplýva, že si súdny exekútor pri zastavení exekúcie trovy exekúcie neuplatňuje, súd mu túto náhradu nepriznal a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto uznesenia.

57. O trovách exekúcie súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zaviniť zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Tým, že zastavenie exekúcie zaviniť samotný oprávnený, súd rozhodol v súlade s citovanými ustanoveniami tak, ako je uvedené vo výroku III. tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.